

AMINTIRI

TÂNGĂNENE

E L E N A
=====

VASILE BOLBOJA
2010

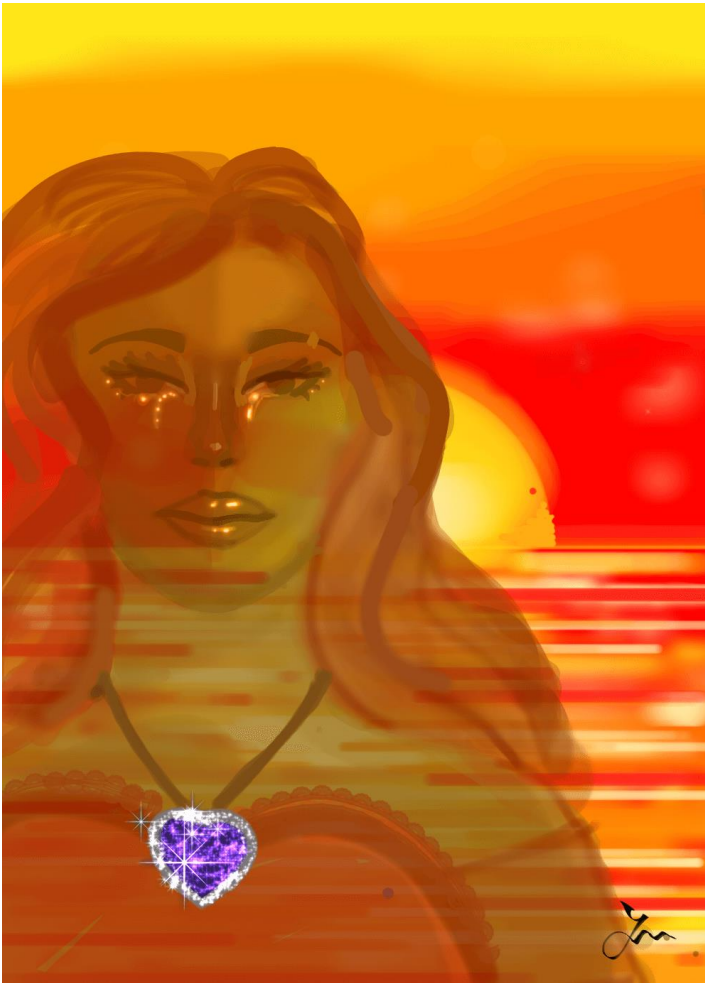

Foto: Jasmine Ana Iordache

Anul 1967...

Aveam 19 ani. Împliniți. Eram la vârsta marilor... visuri. Visam, zi și noapte, să apară zâna mea. Zâna viselor mele... pământene... Adică o fată frumoasă, sensibilă, delicată, romantică, nu neapărat cultă, dar nici o...primitivă. Să mă copleșească cu o căldură feminină (specifică sexului frumos...), să aibă o voce caldă, liniștitoare. Și o condiție eliminatorie: să fie din Tânganu... Dar în localitatea viselor și speranțelor mele se putea găsi așa ceva?

Eram elev clasa a X-a la liceul seral "23 August" de pe strada Pescărușului... Circa o treime dintre "cursanții seraliști" erau

fete. Eram "simpatizatul" lor. Rog să nu fiu acuzat de lipsă de modestie dar nu pot trece peste niște "fapte" școlare. În acel liceu am stabilit performanțe care pot fi egale. Niciodată depășite. Am trecut examenul de admitere la liceul seral cu cea mai mare medie. În toți cei patru ani de liceu am luat premiul întâi pe instituția de învățământ. Atunci în funcție de media anuală se acordau trei premii generale pe liceu. Un "vârf" față de cele trei premii clasice pe fiecare clasă... Am absolvit examenul de bacalaureat cu cea mai mare medie pe liceu...

Înainte de anumite ore (istorie, în primul rând, profesor era renumitul Aurel Roman, autor de teorii istorice, manuale școlare, studii istorice, remarcabil istoric, căzut în disgrație datorită interpretărilor prea... personale a evenimentelor istorice în contradicție cu "suflul nou" apărut la începutul anilor '60) eram asaltat de colegele mele pentru a le explica, în pauză, cu vocea mea, cu cunostințele mele, lecția care urma. Eram un fel de vedetă. Nimic nu împiedica pe sentimentalul de... Tânganu să se apropie, să se împrietenească, să iubească pe una dintre ele... Și nu toate erau... de ocolit. Aveau servicii, alegeau un liceu, care, pe vremea aceea nu era chiar la îndemâna oricui... mai ales pentru fete... Dar nu m-a atras niciuna... Gândurile mele, obsedantele mele gânduri, se întorceau inevitabil, invariabil spre...

Tânganu. Visam să îmi găesc “o pereche” acolo unde mă născusem. Număram zilele săptămânii cu o ardoare, cu o tenacitate, care azi mi se par... nepământene.

- Luni era ziua cea mai tristă (plecasem de acasă, de lângă părinți și prieteni, din satul meu iubit care, pentru o săptămână, rămânea în gândul și visele mele).

- Marți, era ziua indiferenței: trecuse șocul zilei de luni, sâmbăta era prea departe pentru a mă gândi la ea, la satul meu, la părinții mei, la prietenii mei.

- Miercuri era ziua de echilibru când se nășteau speranțele: luni rămăsese în urmă, sâmbăta era undeva într-un viitor... mai apropiat.

- Joi era ziua care mă apropia de fericire, de acea mirifică zi de sâmbătă când evadam din acel oraș insuportabil înspre centrul universului meu. Adică Tânganu, cu prietenii mei, cu vecinii mei, cu MAMA mea, cu fete (unele) frumoase, cu meciurile de fotbal de pe terenul sătesc, cu filmele de la “căminul cultural” din fosta cârciumă “a lui Stăncioi”, cu duminicile (unele) cu reuniuni de dans în care eu eram pe post de... anonim, cu balurile de la Fundeni, unde eu (din motive... personal/artistice) nu participam... decât foarte rar. Nimic și nimeni nu putea să mă convingă că în alt colț de lume exista pentru mine un interes mai mare. Deci sâmbăta era nici prea departe ca să mă întristez și nici prea aproape ca să mă bucur excesiv...

- Vinerea eram în extaz: calcule legate de depărtarea de luni și de apropierea de sâmbătă erau inutile și... contraproductive, pentru că totul era evident: a doua zi era sâmbătă. Se știe că la liceul seral ziua de vineri era ultima zi de cursuri dintr-o săptămână...

- Sâmbătă era ziua marilor speranțe: urma ca la sfârșitul zilei de muncă, cu trenul de/spre Oltenița, din arhaica gară Titan (acum devenită istorie... îndepărtată) să descind în Halta Tânganu. Și acum după atâția amar de ani simt aceleași emoții covârșitoare. Mă întâlneam, fericit, la gara Titan cu prietenii, cu vecinii, cu consătenii, cu colegii de navetă de pe linia ferată București-Oltenița, coboram la Tânganu, îmi vedeam părinții (pe MAMA...), mâncam în fugă și fugeam spre terenul de fotbal (unde mă confruntam, fotbalistic!, cu majoritatea prietenilor), apoi mă duceam, invariabil, la film (unde întâlneam și fetele din Tânganu, totuși, cam inaccesibile mie, dar nu conta, ele erau acolo și eu... deasemenea). Tentativele mele de a mă apropia de vreuna dintre ele erau sortite, invariabil, eșecului. De ce insistam când era, îmi era și mie destul de clar că un succes sentimental era mult mai facil în altă parte decât în satul meu natal îmi este și azi, după atâția ani, greu de dat o explicație plauzibilă... Încăpățănare? Nici vorbă... Ambiție? Nici atât... Vreo dragoste adolescentină, mistuitoare, devoratoare care să mă urmărească permanent? Aș... Atunci? Cred că este vorba de acea stabilitate înăscută de țăran, care dacă m-ar fi trădat și m-aș fi alimănit în marele oraș, fie și sentimental, m-aș fi considerat un dezrădăcinat, un neica-nimeni, un coate-goale. Unul căruia i se

putea oricând spune: “să își ia izmenele și să plece...”. Aceasta a fost marea mea obsesie... Și rădăcinile unui țăran sunt profunde. Inclusiv sentimental/erotice...

Cred că este cazul, acum, aici, să amintesc, totuși!, două nume – “din afară”.

Martac Ana a fost o colegă de liceu între anii 1965/68 (deci 3 ani) “nici frumoasă, nici urâtă”. Era o fată fragilă, finuță, provenită dintr-o familie modestă din împrejurimile Bucureștilor, care locuia cu chirie în marele oraș. Avea o față prelungă, cu o bărbie prea proeminentă pentru o fată, șatenă spre blondă, delicată, sensibilă... Liceul industrial “23 August” pe care îl urmas avea o particularitate care azi pare poveste: învățam în două schimburi:

- Varianta I: schimbul I la serviciu (7 - 15.15), programul la liceu între orele 18-21 (și în unele zile până la 22);

- Varianta II (săptămâna următoare) la liceu dimineața între orele 8.30-11.30 (câteodată până la 12.30) la serviciu schimbul II (15.15 - 23.30).

În săptămânile când eram schimbul II la serviciu, de obicei, sâmbătă mă duceam la film “pe bulevard “ (“6 Martie” unde erau vreo 6 cinematografe). Într-o luni i-am povestit lui Any (cum îi spuneam noi) că sâmbătă am fost la film cu niște prieteni. A ripostat imediat și ferm: “Pe mine de ce nu m-ai luat, Vasea, ce îți era rușine cu mine...!” Și acum, după atâția ani, mă întreb: oare chiar mi-ar fi fost rușine cu ea? În nici un caz, dar această invitație „de sâmbătă”, putea naște obligații „duminicale” și adio întâlnirile ipotetic/visate cu fetele din Tânganu...

Am plecat în armată în toamna lui 1968 și mi-am părăsit colegii cu care absolvisem primii 3 ani de liceu. La întoarcere (în februarie 1970) m-am întâlnit, întâmplător, în zona fostei alimentare (altminteri celebre) de lângă calea ferată București-Oltenița care deservea muncitorii de la “23 August”, “Republica” și altele cu ... Any Martac. Devenise... Teodorescu (se căsătorise cu un ins pe care îl știam din vedere, ursuz, dur...), născuse un băiețel și a vorbit cu mine “pe fugă” și a plecat “în fugă”, se grăbea să ajungă la ființa pe care o născuse... Eu eram îmbrăcat modest cu vechii mei pantaloni negri care deveniseră anacronici și ... scurți, cu vechiul meu pardesiu negru de fâs, timid, derutat, neacomodat cu viața de... civil, vorbeam monosilabic, nespecific... mie... Repeta obsedant, derutant pentru mine: “Vasea, tu ești deștept și ajungi departe...”. Eu nu terminase liceul iar proiectata mea “carieră” era sub un serios semn de întrebare. Întrerupsesem liceul timp de 2 ani (1968-1970) între clasele a XI-a și a XII-a și reluarea, cu succes, a activității școlare era un mare semn de întrebare... Dar ea credea în mine! Și acum când aștern aceste gânduri/rânduri pe hârtie (electronică...) sunt profund emoționat de credința unei anonime colege în ...virtuțile mele de ... licean. Apoi peste vreo 2-3 ani m-am mai întâlnit, fugitiv, cu ea în tramvai: era îmbrăcată cu un pulover alb, de lână, se implinise, era o femeie în adevăratul sens al cuvântului. Mi s-a părut frumoasă, frumoasă și m-a... impresionat... Am vorbit despre ea cu excepționalul meu prieten, colegul nostru de liceu, regretatul Cristel Marian, care, cu umorul lui specific a spus: “Anușca a noastră s-a făcut a naibii de frumoasă!” (lucra ca

pontatoare la FMUAB, unde am lucrat și eu vreo 3,5 ani și unde a lucrat, până a trecut “dincolo” și veselul și spiritualul meu prieten).

În primii 2 ani de liceu 1965-1967 (clasele IX-X) am fost coleg de bancă cu amintitul, mai sus, Cristel Marian. În 1967 acesta a plecat militar eu am continuat liceul cu o... colegă de bancă: Elena Popa. Era o fată inimoasă, sufletistă, “spirt”, nu prea fotogenică, dar cu un corp plăcut, bine proporționat. Avea o problemă majoră de sănătate: era bolnavă de plămâni. Când am întrebat-o cât de mare era “pata” ei pe plămânul drept “m-au luat apele”: mi-a arătat un cerc cu diametrul de vreo 7-8 cm! Am stat alături în bancă un an de muncă școlară. Profesoara noastră de matematică, diriginta clasei, d-na Dumitrescu Alexandrina... a insistat, discret, pentru o apropiere. Eu am plecat în armată în toamna anului 1968 (deși începusem clasa a XII-a) și deci am părăsit liceul. Și pe Elena Popa... Acolo, în armată, am primit un pachet care a făcut senzație în unitatea militară. O fată (era chiar ea...) mi-a trimis un pachet care conținea din abundență dulciuri. În special ciocolată... Dar drumurile noastre nu s-au mai întâlnit. Am aflat că s-a căsătorit cu un anume Vânătoru, pe care îl știam, îi aținea calea, un ins grăsuliu, blond, pistruiat... Restul a devenit ...uitare...

Dar eu visam la frumusețile local-tângănene... Repet obositor această propoziție dar ea a fost obsesia acelor ani ai mei... Dar lor nu le păsa de băiatul acela modest fizic (corect: fotogenic) , slab dansator, timid, care în discuțiile (mă rog, câte erau...) bătea câmpii cu povești despre dragoste, luna de pe cer, florile de vișin și alte năzbâții sentimentale, care se potriveau ca nuca în perete cu pragmatismul fetelor. Și atunci fetele erau practice nelăsându-se influențate de “cai verzi pe pereți” în detrimentul unei solide baze materiale, băiat “de familie bună” (ceea ce nu prea era cazul meu), prezentabil (așijderea), fâșneț precum Cătălin din “Luceafărul” lui Eminescu și bun dansator (cu care să se laude pe la nunți, petreceri, baluri, reuniuni dansante, etc.). Fetele de atunci nu se prea omorau cu cartea. Unele dintre ele s-au oprit la doar... 4 clase. Majoritatea s-a oprit la 7-8 clase elementare. Foarte puține au urmat liceul la zi și... tot atâtea la seral. Altminteri era foarte greu pentru o fată de la țară să aibă serviciu, să locuiască cu chirie în București și să urmeze cursurile liceale serale. Și nu era cazul “frumoaselor” ci mai degrabă al acelor mai modeste fizic care, în contrapartida, pentru echilibru, erau mai ambițioase. Mă repet dar trebuie să subliniez două dintre calitățile esențiale pe care trebuia să le aibă un băiat: să fie fotogenic și să fie un bun dansator cu care să îi fie drag fetei să “iasă cu el în lume” (așa cum spuneam la dansuri, baluri, nunți, petreceri, revelioane, botezuri, ceaiuri...). Urmasem toți o școală profesională care ne asigura un loc de muncă cert, deci o bază materială decentă și... aproximativ... egală. “Studiile înalte”, eventual absolvirea sau frecventarea cursurilor unui liceu, mai mult încurca decât ridica stacheta unui băiat. Era considerat un “intelectual” încrezut în stare să pună în încercătură pe frumoasa locală. Una dintre consătențe, cu o dotare fizică foarte modestă mi-a spus clar,

direct, fără nici o ezitare, că sunt “urât” (comparativ cu prietena mea, întâmplător atunci aveam...), că ea nu s-ar fi uitat la mine și că își dorește un bărbat care “să o bată de trei ori pe zi dar ei să-i fie drag să iasă cu el în lume”. Viața ei, cu un asemenea crez, a fost un eșec lamentabil. A avut o familie cu vreo trei copii, a fost părăsită de soț....

...Era primăvara cea frumoasă a anului 1967. Mă apropiam de finele anului școlar al clasei a X-a, un succes după un an de muncă, urma o vacanță binemeritată în care, ce fericire!, în fiecare zi aș fi venit acasă, la Tânganu. Era prin aprilie, luna vișinilor în floare. Am aflat că una dintre fetele “de vârful” ale acelor ani, Elena, evident din Tânganu, după care eu tânjeam, s-a certat cu prietenul ei cu care era împreună de o bună perioadă de timp. Am încercat o apropiere, în repetatele plimbări, dintr-o duminică de pe “Corso tângănean” (șoseaua principală între bodega lui “nea Mitică” și biserică), plimbări tradiționale în fiecare duminică prin fața “cinematografului” sătesc care avea locația în fosta “cârciumă a lui Stăncioi”. Se folosea expresia tradițională “Vrei să fim prieteni”. Am încercat “marea cu degetul” și surpriză!, am fost acceptat și conform uzanțelor acelor ani, am condus-o spre casă. Nu m-am debarasat, nici nu aveam cum, de sentimentalismul meu exacerbat, vorbindu-i de “frumusețea florilor de vișin” care ne îmbătau cu mirosul lor în dreptul căruia împărțeam nevinovate și stângace sărutări adolescentine... A fost așa de frumos... ca un vis... ireal și irepetabil. Și irepetabil a fost... Am mai spus și în alte însemnări am fost și am rămas un mare iubitor de muzică ușoară și tuturor evenimentele majore din viața mea (bucurii sau tristeți) le-am asociat câte o melodie din acei ani. Menirea lor era de a menține mereu proaspătă starea de sentimentalism generată de acele evenimente. Melodia acelei primăveri era cea lansată de duetul Margareta Pâslaru-Dan Spătaru “Ale tale”. “Ale tale, ale tale sunt pe lume florile// Ale tale, ale tale sunt și sărutările”. Desigur, florile erau de... vișin, sărutările...

Luni am plecat la gazda mea din București reluând travaliul serviciu-liceu, fericit că, în sfârșit, îmi găsisem o prietenă pe măsură. Era una dintre cele mai frumoase fete din Tânganu, calmă, senină, cu o voce cu niște inflexiuni muzicale care nu se pot uita (și nu le-am uitat...), de familie, relativ, bună (dar pentru mine nu conta prea mult). Era elevă la o Școală profesională de industrie ușoară... Am așteptat, cu nerăbdare, cu speranță, duminica următoare. Eram supărat pe activitatea mea liceală pentru că nu o puteam întâlni în cursul săptămânii fie și în timpul navetei pe care toți o făceau cu “trenul de Oltenița” ce trecea foarte aproape de casa mea. Mă temeam că lipsa mea de o săptămână să nu fie speculată de alții... Pe la mijlocul săptămânii m-au cuprins indoielile: dacă ea mă va uita, dacă se întoarce la vechiul ei prieten (eram Stan Pățitul...), dacă alți predeceși îi solicitau prietenia, dacă nu reușisem să o impresionez... Oare succesele mele școlare erau cunoscute de ea și o vor impresiona într-un fel! Doar eram premiantul unui cunoscut liceu bucureștean și era un avantaj în fața candidaților la sentimentele

frumoasei din Tânganu!... Era obișnuita mea premoniție care nu m-a părăsit niciodată în viață. Cei care mă cunoșteau foarte bine spuneau despre mine că eram un fel de “cobe” (adică unul care “cobează”/prevedeam numai... întâmplări rele...) Dar a venit și mult așteptata duminică. Parcă trecuse o veșnicie... Sâmbăta am fost schimbul doi așa ca o preîntâlnire “de sâmbătă”, în avanpremierea celei tradiționale de duminică, nu a fost posibilă... Dar a venit și ziua cea mare: “a fi sau a nu fi” prietenul Elenei... Debutul plimbărilor pe “Corso tângănean” a fost... semnificativ: în locul bezelelor, a zâmbetelor complice transmise de cei care ... erau “prietenii”... eu am avut parte de... priviri întoarse în altă parte decât modesta mea ființă, de grimase când, din întâmplare, privirile mele insistente se întâlneau cu ale ei... Am prins un moment când am încercat, tardiv, inutil (îmi dădudem seama că, pentru mine, totul era pierdut) să schimb câteva vorbe. Nu îmi amintesc cum am abordat-o eu. Rețin doar că ea a întors capul în altă parte decât unde era trista mea ființă și a spus un evaziv, cu o voce moale, străină ei, derutată, un: “Lasă-mă în pace...” Și, ce puteam face? Am lăsat-o. A urmat o împăcare cu vechiul ei prieten G. Mai târziu, prietenii mei (Sava Ion, Constantinescu Alexandru, Matei Ion, Tache Mircea, Iordache Marin...) au spus, ca dacă un tandem tângănean (fată-băiat) se ceartă era musai necesar să intervin eu pe lângă sexul frumos și împăcarea lor era fapt împlinit... Le-am acceptat, cu bărbăție, ironiile... Mai trăisem asemenea “întâmplări” sentimentale și ei le știau. Eram un veteran (“prieten de serviciu temporar”) în asemenea experiențe... sentimental/tângănene... cu un final fericit... pentru alții...

Nu pot spune că nu am suferit. Nu pot spune că am trecut “fără păs” peste acest nou eșec. Pentru că Elena a fost cea mai mare simpatie a mea dinainte de armată. Era speranța mea de a avea o prietenie tângăneană stabilă pe care mi-o doream atât de mult. Și conform obiceiurilor acelor timpuri o prietenie adolescentină, sau, mă rog, una premergătoare plecării în armată a băiatului, avea un scenariu cu un deznodământ clasic. Urma o schemă cu două variante: prietenia rezista, depărtarea întărea sentimentele, scrisorile intrau în recuzită, liberarea și revederea erau furtunoase, emoționante pentru toată lumea: îndrăgostiți, părinți, rude, prieteni, vecini, consăteni... și în scurt timp idila intra în fază terminală: căsătoria. Căci băiatul cu “armata făcută” devenise “bărbat” capabil să întrețină și să conducă o familie. A doua varianta: sentimentele erau puerile, fusese o joacă de adolescenți, fata profita de despărțirea de “iubit” și își găsea alte drumuri în viață, băiatul își trăia drama despărțirii în armată departe de evenimentele pe care nu le mai putea influența. Ca unul care am făcut armata am cunoscut acolo ambele variante.

Nu pot nega că, instinctiv, eram și eu la cei 19 ani ai mei, înscris pe un drum asemănător și cu toate intențiile mele ferme de a continua studiile nu am părăsit drumul căutat și urmat de tinerii tângăneni de vârsta mea. Altminteri nu era chiar o raritate ca bărbați căsătoriți să urmeze studii liceale sau universitare. Ba chiar era o normalitate. Eu însumi am avut, în timpul uceniciei la uzina “Electronica”, un

muncitor coordonator, Vătafu Tiberiu, căsătorit care urma cursurile liceale (evident la seral) și ulterior a urmat Politehnica. Parcă era ceva “programat” în capul fiecăruia dintre noi să ne preocupe găsirea perechii înainte de armată. De ce atâta grabă contraproductivă nu ne dăm seama azi? Explicația cea mai plauzibilă este, desigur, că acestea erau obiceiurile împământenite plus dorința și presiunea părinților, a rudelor, a prietenilor. Este foarte posibil că dacă acea prietenie a mea ar fi rezistat “intemperiiilor...” s-ar fi înscris în canoanele timpului și s-ar fi finalizat cu o căsătorie.

Am vorbit cu vărul meu Gheorghe Gheorghe, regretatul Gogu al lui Mitu Penii, unul dintre cei mai chipeși băieți ai acelor ani, cu un succes și o experiență pe măsură în domeniul ne prea accesibil mie: cel al fetelor. Mi-a spus că nu aveam nici o șansă: prietenul ei din acea vreme, G., provenea dintr-o familie al cărui tată avea o meserie renumită în comuna noastră, ceea ce îi conferea un avantaj lui și ei, o probabilă și posibilă situație materială peste media celorlalți competitori. Deci și a mea... Sincer, nu am crezut nici un moment că avantajul prietenului ei era unul material. Am crezut că eu eram vinovatul pentru că nu am reușit să o... cuceresc, să o impresionez. Întotdeauna mi-am asumat eșecurile. Prietenii mei spuneau că era un fel de autoflagelare... Știu doar că era un bun medicament pentru... resemnare... și pentru a merge înainte cu meseria, cu școala, cele două mari suporturi concrete, materiale, care m-au ajutat să trec peste eșecurile sentimentale...

Rănilor (din dragoste) sunt făcute pentru a fi vindecate de... timp, care este cel mai bun medicament, completat de resemnare... Am iubit-o pe Elena este întrebarea legitimă după aceste sincere mărturisiri târzii? Cel puțin în cazul meu, așa cum am spus în altă parte nu există dragoste fără... reciprocitate... Despre ce dragoste poate fi vorba după o întâlnire pe o uliță a anului 1967 unde sub “privirea gingașă” a unui vișin înflorit au fost schimbate câteva săruturi (aproape) adolescente? Eu aveam 19 ani, Elena doar 16. Pentru o dragoste adevărată trebuie sentimente consistente, probate pe o perioadă mai lungă de timp în care “combatanții” să treacă și peste niște (eventual) obstacole care să le cimenteze sentimentele (bunăoară, opoziția părinților, a prietenilor, depărtarea, diferențe materiale evidente, poate o boală...). A fost, desigur, o mare simpatie și dorință din partea mea de a avea ca prietenă una dintre cele mai frumoase, sensibile, delicate fete din Tânganu. Până la o dragoste adevărată mai era cale lungă. Care s-a întrerupt din fașă...

Eu mi-am văzut de principalele mele ocupații extrasentimentale: școala și serviciul, Elena nu și-a continuat... prietenia cu G. Am aflat și am încercat, nu îmi mai amintesc exact prin ce mijloc (probabil printr-un intermediar care i-a prezentat re-disponibilitatea mea, mărturisită într-un context oarecare!, în nici un caz printr-o abordare directă) o reapropiere. Surpriza a fost totală: am fost abordat (prin vara anului 1968) direct, dur de noul ei prieten V. chiar la intrarea arhaică (un adăpost de lemn) din cinematograful nostru plasat, cum spuneam, în fosta cârciumă a lui

Stăncioi cu : “Ce, bă, nu stii că “Elena” este prietena mea?”. Am fost atât de surprins de violența lui V. că nici nu îmi amintesc ce am răspuns sau dacă am răspuns...

EPILOG

Eu am plecat în armată în octombrie 1968.

Elena s-a căsătorit cu V.

M-am întors din armată în februarie 1970.

Elena era... o tânără văduvă. V. plecase dintre noi în urma unei boli de inimă.

În vara anului 1970, la revenirea mea din armată, am descoperit, prin prietenii mei, un excelent mijloc de distracție: ștrandul Cernica pe care, în sezon, îl frecventam duminică de duminică. Într-una din aceste duminici am întâlnit-o pe Elena (însoțită de cumnata ei) și am petrecut acea zi împreună, în trei. Era tot frumoasă, se împlinise, era o femeie în toată puterea cuvântului. Paranteză: după eșecul tentativei mele de prietenie din 1967, bunul meu prieten din acele timpuri (și nu numai), Gică Vărășteanu a văzut-o pe Elena undeva prin zona uzinei “23 August” și a decretat: “Este frumoasă dar este prea slăbuță; nu prea are corp”. Pe mine nu m-au interesat, atunci, formele ei fizice ci frumusețea, sufletul, vocea ei deosebită. Era o copilă și avea timp să se îplinească. Ceea ce s-a și întâmplat după cum am constatat în vara lui 1970... Am vorbit, am glumit, ne-am simțit bine dar nici un moment nu m-am gândit să încerc o reînnoire a legăturii de altădată. Prietenul meu Sandu Constantinescu, cu care am comentat acea îndepărtată situație și m-am întrebat și l-am întrebat ce m-a oprit să mă reapropii de ea, gest care, cu siguranță, ar fi fost decisiv pentru destinul nostru, deci pentru amândoi, a spus că în acele timpuri, pentru acele mentalități, acest mariaj nu era posibil. Un băiat necăsătorit nu se căsătorește cu una fostă... decât în situații excepționale. Ceea ce nu era cazul nostru.

Așa că fiecare ne-am urmat destinul. Separat.

**** SFARSIT ****

TÂNGANU

2010